

АССАЛОМ, НАВРЎЗ!

ҚУЁШ ШАРҚДАН ЧИКАДИ

Инсоният тарихида ҳаммиса ёнма-ён юрди-ган тушунча ва рамзлар бор. Масалан, Аме-рика қитъасининг кашф этилиши ҳақида тап кетганда, ҳаёлимизга дафъатан Колумбо кел-гани сингари, Шарқ дейилганда, беихтиёр кўз олдимизга чароғон қуёш, баҳор чечаклари, бўлбул нағмалари келади. Улуғ немис шоири Иоганн Гёте бир шеърда: «Бор, Шарққа бор, эй, йигит, фақат у жойлардагина шеър-яг мавжуд, сен у ерда чўпонлар билан бир-галда. Ҳофиз байтининг тақрибига, бахтиёр ва хуррам яшашнинг мумкин», дейди. Дарҳа-қиқат, Шарқ ўз табиий минтақасига кўра аб-дий яшиллик, доний баҳор маъносидир. Дар ҳақиқат, қуёш Шарқдан чиқади. Офтобнинг заррин нурали кўнгулларга заъфарон ранг беради, лола баргларида оташин тус ато эта-ди. Бу ҳолнинг барчаси баҳор айёмидан бош-ланади. Наврўзда барча нарсаси янгиланади, наврўз туғилиш демакдир, янги кун демак-дир. Ҳатто табиат ақлининг ҳисоб-китобига кўра ҳам мана шу фаслада одам ҳужайралари-даги кенсаяш кескин қисқарар экан. Шарқ кишилари наврўзни туғилиш, яратилиш тим-соли сифатида, инсон руҳининг тақдорланмас байрами сифатида неча-неча асрлардан буюн нишонлаб келадилар. Улуғ бобомиз Абу Рай-ҳон Беруний ўзининг «Қадимги ҳақлардан қолган ёдгорликлар» номи машҳур китобида наврўзни таърифлаб, қуйидаги фикрни баён қилади: «Наврўз... қуёшнинг саратон бурнига кичик пайтани тўғри келар эди. Сўнгра у ор-қага сурилган, боҳорида келадиган бўлди. Ҳи-ли у бутун йил унга хизмат қиладиган бир вақтда, яъни баҳор ёмғирининг биринчи то-мисини тушишдан гуллар очилгунча, даракт-лар гуллашадан мевалари етилгунча, ҳай-вонларда то насл вужудга келгунча ва ўсим-лик унб чўча бошлашдан, тақомиллашгунча даром этган вақтда келади. Шунинг учун наврўз оламнинг бошланishi ва яратилишига далил қилинган». Бу сатрлар буюк тадқиқот-чи олимининг қаламига мансубдир. Айни вақт-да аконий шеърин асарлар, ардоқли байтлар ҳам баҳор шаънига айтилган. Узоқ замонлар-да яшаб ўтган бобоклонимиз Маҳмуд Қаш-ғарийнинг асарларини қарабда кўрганимизда, наврўз наҳисасини таранум этган туртки-ларга кўзингиз тушади. Туркий халқларнинг илк шеърларида баҳор, яъни наврўз шуку-ҳи қуёлганда «Девон» дугатиг туркдаги қу-йидаги байтларга эътибор қилинг:

Турлук жайхак ярилади,
Бориниёним қарилади,
Ужмоқ яри қурулди,
Тумулур яри қалғуси.
Яъни:
Турли чечаклар очилди,
Ҳар томонда кўкатлардан япак тўшаклар
ёйилди,
Жайнат ери қурилади,
Совуқлар қайтиб келмайдиган бўлиб
кетдилар.

Мана шу гаплардан кейин яна неча юз йиллар ўтиб кетди. Юқорида биз эста олган қадимий тилимиз даврлар таъсирида ўзгариш-ларга учради, лекин баҳор вафси шоярларим-из лафзидида азалий оҳанглариини йўқотмай наварганли берди. Нисбатан яқин замонда яшаб ўтган шоярларимиз арасида, айниқса, Фурқат баҳорин, наврўз айёмини тўлиб-тошиб қуйлаган эди.

Киши туби-ю кавсар, жанпата ризвонин
на қилсин,
Жаҳон айвонида ҳосил бу янгилик
англимдан бўлса,
Ва лекин шу сатрлар сўнида улуғ баҳор-парвар шoir ижтимоий дарду ҳасратларини
очиб эълол қилиб, шундай дейди:

Сурру шодлигини баҳор доғида
нечук кўргай,
Камини Фурқатийнинг маскани байтул
ҳазан бўлса.

Байтул ҳазан — ғам уйи демакдир.
Қўриқиб турбодини, тенгсизлик шаронитада
хатто баҳор ҳам улуғ шoirга опанча берол-майтибди. Класик шоярларимиз баҳор мазму-нига қўл урғаларида, унн гузал армон сифа-тида ҳам қуйлаб ўтганлар. Катта-ю кичик барча шоярларнинг баҳор ҳақидаги шеърларини тўп-лаганда, билмадим, неча юз жилд бўлар экан!

Бу табиий бир ҳолдир. Чунки, баҳор дегани
сеғи дегани ҳамдир.
Ўзбекистонимиз чексиз чаманзорлар, юксак
чинорлар, азамат тоғлар ўлкаси. Ёр юзиди
йил фасллариининг тўрт даври бу қадар гўзал-лиги билан намоён бўладиган дийр камдан-камдир. Менинг назаримда она юртимиз та-биатидаги мана шу улугвор гўзаллик, теран-лик халқимизнинг бардам руҳида ҳам тўлали-гича акс этиб туради.

Баҳор келар қайта-қайта,
Йил қайта-қайта, — деганлари сингари ма-на бу кун ўлкамизда баҳор кезиб юрбди.
Шоҳимардон тоғлари-ю, Нурота яйловлари,
Тошкент маҳаллалари-ю Сурхон қирлари яшил
либосга бурканган.

Неча-неча бола-бақра-ю ўсмага ўч келин-чанлар, тилларидан шукрона тунмайдиған
мўйсифид оталар-у нуруний оналар букуноф-тоб ва яшилликка ғарқ бўлган боғларга, гў-лак нафаси янглиғ губорси шабадалар кезиб юрган кўм-қўқ адибларга чўшиб кетадилар.
Қозонлар қайнабди, катта-кичик давраларда
йигитларнинг ўқитан қаҳ-наҳалари янгирайди.
Дастурхонларга баҳорнинг таъсири неъматла-ри, исмалоқ сомса-ю сумалаклар тортилади.
Сочларига барган боғлардан қизалоқлар басма-бас аргимчоқ учадилар.

Наврўзнинг байрам қилиниши, айниқса, не-йинги йилларда оммавий тус олди.

Маросимларга мўътабар ташкилотлар ҳам
бош-қош бўлмоқдаларки, бу ҳол гонгта қуво-ларлидир.

Ҳозирги даврин биз техника асри, деб атай-ми. Атрофимизга кўз ташласак, шогўҳимиз
даставвал қудратли машиналарга тушади. Бу, албатта давр белгиси, тараққиёт манарасидир.
Лекин техника асрида, ўша машиналар-у
осмонлар бинозлар орасида инсон қалби йў-қолиб кетмаслиги лозим. Шундоқ бир таш-виш бутун Ёр юзи одамлари орасида мавжуд-дир. Инсон боласи учун табиат, унинг гўзал-лиги, тоза ҳаво ноёб бир неъматга айланиб
бормоқда. Ёзувчи ўз асарига таъсир этадиган
турфа номили чечакларини, расомлар севиб
қизадиған ранг-баранг гулларини бугунги ёш
болалар табиатда учратса, таний олалиларми?
Бу борада, нанкин шахар, балки қишлоқ бола-лари ҳам мақтана олмасалар керак. Худди
шун сабабга кўра, наврўз байрамининг фази-лати яна бир қаврга ошади.

Айниқ, наврўз фақатгина табиатга ошурфа
бўлиб бейрами эмас. Қадим-қадимдан баҳор-нинг ушбу кун-и деҳонлар учун йиллик меҳ-нат жараёнининг бошланishi ҳисобланади.
Ёрда дон қадалади, ниҳол экилади, боғларга
шакли ва тус берилади.
Улуғ бобомиз Алишер Навоий, гашининг бо-шини эшитмаган одамга унинг охириини ҳар
нечча ўқирма, у ҳеч нарсани тушунмайдиган
деди. Назаримда, фасллар боши ҳисобланган
наврўз ҳам шундоқ бир мантқиқий ослатиб.
Йили кўннинг ҳосили баҳордан билинади, на-врўзини англамаган одам бутун бошли йилини
ҳам, балки умрини ҳам тушунмай ўтиб ке-тади.

Халқимизда, баҳорнинг илк неъматини та-би-и кўрганда шукр дейдиган одат бор. Би-нафшани кўзга сурип, еки чанкага таъби-олиш ҳам шундай таомиллардан биридир.
Ахир тўғри-да, одам боласи то ҳануз иссиқ
жон экан, баҳорга етганлар ҳам, етолганлар
ҳам бор. Баҳор сўзи халқимизнинг тили-дан йил бўйи турмайди. Бирор одамнинг ум-ри ҳисоб этилганда, у фалон кун ёки фалон
кун яшад деб эмас, балки у шунча баҳорни
кўрди, деб қўйишади.

Модомики, наврўз кунини кишилар бир-бир-ларига энг эзгу тилакларини изҳор этишар
экан, модомики, наврўз тинчлик ва осийшати-лик, муҳаббат ва тўғилиш рамзи экан, мен
азиз юртдошларимга ана шу нитларнинг бар-часини тилайман. Наврўз айёминингиз кўтул-ғу бўлсин, азиз дўстлар.

Қизгалдоқ баридеҳ учар дилдан ғам,
Тўғиларди кирди қалбимга малам.
Баҳоринг муборак бўлсин ушбу дам.
Менинг Ўзбекистон — дилбар Ватаним!

Абдулла ОРИПОВ,
Ўзбекистон Ленин комсомоли мукофоти
лауреати.

УРИК ГУЛЛАГАНДА...

А. Тўраев фототўюди.

ЯШИЛ РАНГ

Яшил рангин севаман!
Ана кезмоқда баҳор,
Гўл тебраниб чечакдай,
Гўл жушлардай талпиниб.
Ҳеч кимга сездирмасдан
Кўппа-кўппа ошкор
Яшил рангга бўяди
Арқирларнинг лабини.
Қолмас бирор тийик жон,
Маъжудотини уйотар,
«Уяғон! Уяғон!» — шивирлар
Шабда тили билан.
Дарахлар япроқ ёзар,
Ниҳоллар илдиз отар,
Толларин ёриб чиқар
Игнадай майса, ўлан.
Эри қалаб ўқоқча
Урки қайатар она.

«Йилк узилди» кунлар
Шарбати бўлур дармон.
Она, қабринида ҳам
Майсалар унди ян,
Тагин баҳор солпин
Езайтир беармон.
О, афсуслар баҳорим,
Нафасингда химат бор!
Қандай очилгани кам
Билмай қолар бинафша.
Беш қўнлик дарвонидан
Мағруру беихтиёр,
Ўзин бозордан олиб,
Бозор солар бинафша.
Очилмоқ вақти келди,
Очиламан, дер, эди,
Ибо сақлаб қирларда
Нихон ётган поллар.

Уйнай деса шахтига
Торлик қилиб Ёр энди,
Осмонга дўппи отиб
Барран боғлар боғлар.
Яшил рангин севаман!
Оҳ, қандай соз, ул санам
Кийиб олмиш бошига
Тож мисоли толбарган.
Мен севаман! Демак, бас,
Мангунлиқидир бу олам,
Гўрқирак бўлур баҳор,
Табиат бўлур барҳан!

Мухаммад АЛИ
Ўзбекистон Ленин комсомо-
ли мукофоти лауреати.

Кабутарлар қанот ёзмоқда

Яна баҳор келди, яна
оламда,
Ажиб бир гўзаллик, ажиб
бир баёт...

Шoir айтганидек, яна олам
баҳор тароватига бурканди.
Севишли диёримизнинг қир-у
адирлариди, тоғ-у даштлариди,
шаҳар ва қишлоқлариди ба-
ҳор нафаси кезмоқда. Бутун
кўларда бўлган, наврўз шо-
дидимизнинг устидан чиқса,
Наврўз ҳақида ўйлаганимиз,
қўнлим севини ҳисларига ту-
лади. Биз, уруш йилларини,
ундан ҳам бурунги оғир қи-
янчилик даврини кўрган насл
бугунги аjoyиб кунларга, на-
врўз шодиналарига бефориқ
карай олмаймиз. Мана, баҳор
осмонда оппоқ кабутарлар
қанот ёзмоқда. Биз уруш йил-
лари мана шундай осуда кун-

лар келишини қанчалар ози-
қиб кутганимизни эфода
этиш кийин. Оламда тинчлик,
осудалиқ қирлар ян-яшил, та-
роватлик. Кишилар бир-бирини
баҳор байрами билан кутлай-
ди. Кимдир келин тушуради,
кимингидир келини фарзанд
қўради, яна бирор набира ту-
йи қилади... Булар барчаси
тинчликнинг самараси эмасми!

Мана шу наврўз кунларига
диёримизда совет адабиёти
кунлари давом этмоқда. Қўша-
лок байрам зўр шодинага ай-
ланиб кетди. Азизларим, қў-
шалоқ байрамимиз муборак
бўлсин!

Сора ЭШОНТЎРАЕВА,
СССР кўл артисти, СССР
Давлат мукофоти лауреати.

ОНА ТАБИАТ

Баҳор! Она табиат, она ер
юрғи баҳорнинг тароватли,
оромбахш нафаси оғушида
охиста урди.
Анхор қирғоқларига майсе
гилаллар тушолган. Жалози,
кўзларини очатган гўдак син-
гари даракт новдаларида кур-
тақлар уйғонади. Далалерда-
ги уястлардан, арқ буйлариди
да бўй чўзган ялпизларнинг
қидини шабада ҳар ёнга со-
чиқ уйнайди.

Гул гуначси атрофида пар-
вона бўлган сабо тун-у кун
умид билан унинг табассум ай-
лашини кутади. Ниҳоят, сабо-
нинг дил хонишларидан эрка-
ланган гулча нартзи кийриқла-
рини очади. Инсон меҳрига,
табиат қудратига бош эгиб,
таъзим қилади.

Қадамда эъзоланган нозик
қиз-туғуллар, аста қайқалиб,
дилларин ром этувчи дилрабо
қўшиқ тиллардан ундади. Баҳор
қиройидан маст бўлган қиз
гўлқилиниб қуйлайди:
Қўшиқ тинади. Қуй оҳанги
ихтиерсиз йигитини қиз боғи-
га элтади. Қўлларига даста гул
тутган йигит қиз қаршисида
пайдо бўлади. Нигоҳлар бир-
бирига тушган, тун қўйида
қуёш балқигандек атроф ёри-
шади.

Даракт бутуқлариди қўш-
чалар бирдан ҳавога кўтари-
лади. Улар қўш қанотлари би-
лан қорсак қалиб, йигит-қизни
кузатиб қолладилар.

Умид боғига экилган сеғи
ниҳол орозулар оёғида бўй
чўзиб, жомол кўрсатади...
Деҳқон бобо аста далага
йўл олади. Ёр нафасини тинг-
лайди.

Ҳамза ИМОНБЕРДИЕВ.

Қўндуз ХОЛМИРЗАЕВА.

«НАВРЎЗ»ГА ҚАРДОШЛАР ТАРОНАСИ

СОВЕТ АДАБИЁТИ КУНЛАРИ
ҚАТНАШЧИЛАРИ ИЖОДИДАН
Лев ОШАНИН.
СССР Давлат мукофоти лауреати.

Шаҳарлар ҳақида ўйлар

Қапба муҳрланди Навоий шахри,
Қўркам бинолари, шаҳ кўчалари.
Биллур фаворлар оғад баҳринг,
Саратон чароғи кечкинб нари.

Қўнлар орасида ақлинг этиб лол,
Бирдан пайдо бўлар у гўё сароб.
Қаватлар осмон-ла айлалар висол,
Тиник ҳовуларда чўмилар офтоб.

Қуёш куйдиради бунда лозуллаб
Саф тортиб турибди ойнаванд ўйлар.
Сақкин хёбонда чинор шовуллаб,
Бунёдкор қўлларнинг мадҳини куйлар.

Қўрувчи шеърят мафтўнин бўлиб,
Шаҳар номини топиб қўйибди жуда:
Номига яраша у заққа тўлиб,
Наво таратади гўзал, осуда.

Навоий кезганда бўлар саҳролар,
Жўшқин саҳифалар жонларин бунда.
Шундан ярайиш керак шаҳарлар,
Ярелиш керак кўчалар шундан.

Менинг Массоветини, сайловчингман мен,
Дуслат сайлашган мени икки бор.
Москва оқсоқол, қани энди сен
Қадимий қолмишга турсанг бетакрор.

Бизга етишмасди катта кўчалар,
Тор ва ночор эди асли бори-да.
Унда бурилолмай танг ҳолда қолар
Богдан Хмельницкий ўз тулпориди.

Ўтмишда қўрғамиз бизлар жуда оз,
Энди қўрқилишнинг бошланди гали.
Москва кенгайиб, бўлиб борар соз,
Богданга проспект керақдир ҳали.

Бутун Кировга ҳам проспект лозим,
Яшна Массоветим қўлчинг ёзиб.
Лекин қайтариб бер Остонакани,
Қайтар Мискиний, Моросейкани.

Едимга тушадми узоқ ўтмишим,
Қодоҳон ўйларим урғиди тўғи,
Қадимий Бухоро бунда азим
Навоий шахрини қўрғамиз замон.

Сувсиз чўлда қад тиккан,
Қаршини қўрғамизми?
Бағрида шаҳ ҳейтинг
Завқини сўрғамизми?
Шаҳаримсан, зўр шаҳар,
Ўзига хос аjoyиб.
Чексиз саҳро бағрига
Бормоқда қўлоқ ёйиб.
Унинг ўз қўнун бор
Ўзига қўламини дегил!
Нақд икки ўз метрдан —
Кўчалари текис, кенг.
Қизил шойи туллари,
ШОҲИСМОИЛ таржимаси.

Римма КАЗАКОВА

САЛОМАТ БЎЛИНГ

Ўзбекистон, республикам менинг!
Қуёшдай ҳеҳраш яна эддинг намоён.
Онаимга кўз ўнгимда — тинчласам сени,
Эркаловчи сўзларинг: — «Саломат бўлинг!»
Меҳмон келса ҳаммиса лутф, тавозе, тўрда жой,
Қўлингизни қўйсиз — меҳмон урғиди бизларда,
Мана қўйибранг палов, мана — роҳатини чой,
Меҳринг қўшиб айтсан: — «Саломат бўлинг!»
Россияда галларнинг ўрим-йилгини палласи,
Ўзбекистонини ўйлаб, юракимдан увишар.
Меҳнатнам одамларнинг мўл бўлдимин пахтаси,
Тилакларини ҳаммиса: — «Саломат бўлинг!»
Республикам менинг, Ўзбекистоним!
Назирама қўнларда қуёш ўт пуқрак.
Лекин далаларда қиз, меҳнат достони,
Достон яратган одам — «Саломат бўлинг!»
Сенинг билан бир Ватан, бир оилани,
Бизнинг ҳар бир қўлимиз буюк ва гўзал.
Тинчлик барқарор бўлсин! Шўл виродини,
Яна дейишми мўлуд: — «Саломат бўлинг!».

ЖАНАНАТ МАКОН ЮРТДА ШОДЁНА

Ранса АХМАТОВА.

Чечен-Ингуш халқ шоири, автоном республика
Ёзувчилар союзи раёвчесининг ранси

Ўзбекистонини жаннатмакон
деди, дейдилар. Бу бежиз
эмас. Қадим-қадимдан буюн
Ўзбекистонга нисбатан қўла-
ниб келинаётган бу аjoyиб
нисбат байноси узукка қў-
йилган бўлдики чиройлидир.
Тоғлиқларда бир қиммат бор:
бизнинг оқсодларимиз янги
туғилган гўдакка ном қўйиш-
ётганларда унинг жуссасига
ҳам, шахиди ҳам қарашади.
Болага қўйилган исми унинг
оғир бўлмаслиги керак, дей-
дилар. Шу мазоода жаннатма-
кон дийр деган нисбат Ўзе-
кистон учун байкидир. Биз
совет адабиёти кунлари муно-
сабати билан ўзбек дийрига
кечганимизда, қўлақ ўзининг
мафтўнкор жозибасини қўз-
қўз қилган палла эди. Дал-
аларда бўлганимизда қўлақ-
лар ниш уриб, уриллар гулга
бурканган. Борлиқ тенгсиз бир
гўзаллик, жозибаси касб этган.
Айниқса, наврўз байрами ўзи-
нинг қандайдир улугворлиги
ҳамда, таровати билан бизни
жуда ҳам мафтўн этди. Сума-
лақлар, наврўз дастурхонлари-
ни Беёз турган наврўз таом-
лари... Бу ерда ҳар бир ишга,
хусусан кўтулғу баҳор байра-
мига ёш улуг онақонлар бош-
қош бўлар экан. Сумалақлар
уйма-уй юриб тарқатилар
экан. Биз қишлоқда бўлгани-
мизда, далаларини кезганимиз-
да, кир-адирларда сайр этга-
нимиздан қалбимиз тўлқинла-
ниб турди. Бу ерда кишилар,
қўни-қўшилар, ҳаммаси худди
бир ота-онанинг фарзандидек
аҳил, тотув ва бир-бири учун
жонқуяр, фидойи. Биз ҳаммиса
улкан «оқ олтин» хирмонни қай-
таркича бунёд этилар экан, деб
ҳайратга тушар эдик. Бу аҳил-
ликни, тотувлигини кўргач, ўз-
бек халқи экилаётган мислсиз

зафарларнинг омилини тушу-
нгандек бўлди.
Ўзбекистон ўзининг тенгсиз
жозибаси билан мени мафтўн
этди. Наврўз кунлари кайерда
бўлмайлик, неки воқеага гу-
воҳ бўлмайлик, ҳаммиса тоғлиқ
халқим кўз ўнгимда турди.
Ўнли халқларимизнинг қайси-
дир жиҳатлари бир-бирига
жуда яқиндир. Бу аjoyиб
ҳам, шахиди ҳам қарашади.
Болага қўйилган исми унинг
оғир бўлмаслиги керак, дей-
дилар. Шу мазоода жаннатма-
кон дийр деган нисбат Ўзе-
кистон учун байкидир. Биз
совет адабиёти кунлари муно-
сабати билан ўзбек дийрига
кечганимизда, қўлақ ўзининг
мафтўнкор жозибасини қўз-
қўз қилган палла эди. Дал-
аларда бўлганимизда қўлақ-
лар ниш уриб, уриллар гулга
бурканган. Борлиқ тенгсиз бир
гўзаллик, жозибаси касб этган.
Айниқса, наврўз байрами ўзи-
нинг қандайдир улугворлиги
ҳамда, таровати билан бизни
жуда ҳам мафтўн этди. Сума-
лақлар, наврўз дастурхонлари-
ни Беёз турган наврўз таом-
лари... Бу ерда ҳар бир ишга,
хусусан кўтулғу баҳор байра-
мига ёш улуг онақонлар бош-
қош бўлар экан. Сумалақлар
уйма-уй юриб тарқатилар
экан. Биз қишлоқда бўлгани-
мизда, далаларини кезганимиз-
да, кир-адирларда сайр этга-
нимиздан қалбимиз тўлқинла-
ниб турди. Бу ерда кишилар,
қўни-қўшилар, ҳаммаси худди
бир ота-онанинг фарзандидек
аҳил, тотув ва бир-бири учун
жонқуяр, фидойи. Биз ҳаммиса
улкан «оқ олтин» хирмонни қай-
таркича бунёд этилар экан, деб
ҳайратга тушар эдик. Бу аҳил-
ликни, тотувлигини кўргач, ўз-
бек халқи экилаётган мислсиз

АЛЁР ТОНГ ТУШИДА ОФТОБ КУЛАР...

Алёр, жўралар, алёр!
МИРТЕМИР.

Хўр-хўр еллар ҳўруллаб,
Тўралар «хўр-хўруллаб,
Бу азиз туғроғимга
Наврўз келди гуруллаб!
Алёр, жўралар, алёр!

Бу ҳаво, қандай ҳаво,
Ҳаво эмас, шўх наво.
Ун саккиз ёш ёрингдек
Сингадур бағринг аро.
Алёр, жўралар, алёр!

Арилар гул талашар,
Ариларга ярашар.
Қаҳ-қаҳа ур, қайқир, чоп,
Бу олам яшил-яшил!
Алёр, жўралар, алёр!

Олам иши кута-қут,
Келинчақ кўзюда ўт.
Зардолбининг тағдида
Нима бўлибди унут!
Алёр, жўралар, алёр!

Тўт шохда арғимчоқ,
Том бошида қизгалдоқ,
Пойлаб деҳқон қўлини
Пўрсиллайди бўз тўпроқ.
Алёр, жўралар, алёр!

Бу кеча гулгун кеча —
Қоқда ўт тонггача.
Ким пишсира сумалак
Яшасин-эй минггача!
Алёр, жўралар, алёр!

Бўлмаганин бўлдиқди,
Қўлмаганин қўлдиқди.
Табиатнинг кам-қўстини
Наврўз ўзи тўлдиқди!
Алёр, жўралар, алёр!

Хўр-хўр еллар ҳўруллаб,
Тўралар «хўр-хўруллаб,
Ўзбегим дийрда
Наврўз кезар гуруллаб!
Алёр, жўралар, алёр!

Азим СУЮН.

НАВРЎЗ БАЪЗИ

Наврўз сабoлари боғлар айланди,
Новдалар-ей биллур нурга айланди,
Лола, нартис саватларга жойланди,
Гул бақона диллар-дипта боиланди,
Табит ҳам келиндай чиройланди,
Юраклар-ей қўйишланди, ойланди.

Тоғлар ўрар сабзарангли дуррасини,
Нил чўп қўлда қизлар тортар сурмасини,
Бувиконлар ёр бу тоғ сурпасини,
Дастурхонда неъматларнинг турфасини,
Дилшошликлар қайда, — дея сўрма сен,
Наврўз барин тўқин-бисёр айланди.

Далам елкасида шох чопони,
Қўзи санаб шошар қирда чўпонини,
Сабoлардан қўллаб совчи-чопарини,
Қирлар совчиси бинафшайи ифронини,
Назм этсам, бу юртимнинг наҳорини,
Деҳқон ерин байту гўлёр айланди.

Тоғ сарвари — ороларан оҳулар,
Ой барқашда бўлишадиган ёғдулар,
Сумалақлар даврасида чолгулар,
Унутлар изтироблар, қайгулар,
Шеҳрға кўнар ширин, азиз тунгулар,
Наврўз тўн бошладиган, ёр-ёр айланди.

Тоғ тўшида қуёш кўлар, чарақлар,
Наврўз сеғи девонини варақлар,
Мажнун тоғлар сунбулини торақлар,
Дўст гул биле дўсти-ёрин сўроқлар,
Ўтганимиз юлдуз тўнганган богдан,
Наврўз тиконини ҳам райхон айл

